

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 28 czerwca 2007r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Marzysz-Hać

Protokolant: referent stażysta Paweł Kępiński

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2007r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z odwołania E S I „E” w Z
Ś

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

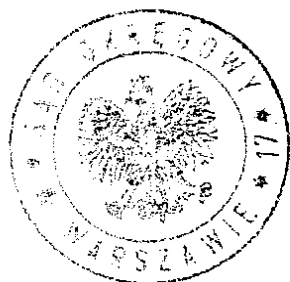
o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania E S I „E” w Z

Ś od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 6 grudnia 2006 roku

Nr DPE-451-381(5)/2005/2006/2408/ALK

1. zmienia punkt 2 decyzji w ten sposób, że obniża wysokość wymierzonej kary
E S I „E” w Z Ś do kwoty
24 128 zł (dwadzieścia cztery tysiące sto dwadzieścia osiem) co stanowi 5 % przychodu
powoda z koncesjonowanej działalności w 2005 roku.

SSO Anna Marzysz-Hać

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz

UZASADNIENIE

W dniu 6 grudnia 2006 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję NR DPE 451-381-(5)/2005/2006/2408/ALK na podstawie której po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego uznał w p.1, że przedsiębiorca E S z siedzibą w Z Ś posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP): 887-000-02-87, naruszył warunek 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 21 lutego 2001 r. Nr OPC/1544/2408/N/3/2001/ALK, w ten sposób, iż wprowadził do obrotu poprzez stację paliw mieszczącą się w Z S, ul. T, olej napędowy o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2003 r. Nr 230, poz. 2297);

W p.2. za działania opisane w pkt 1 wymierzono przedsiębiorcy - E S I E z siedzibą w Z Ś, posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): , karę pieniężną w wysokości 40.000,00 zł (słownie: czterdzieści tysięcy złotych), co stanowi 8,28 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2005.

W uzasadnieniu Prezes stwierdził, że ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego za bezsporny uznał fakt, iż w dniu 18 czerwca 2004 r. Przedsiębiorca wprowadził do obrotu olej napędowy o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa, co wynika z załączonych do protokołów kontroli i protokołów badań przeprowadzonych przez I T N w K. Istotnym jest też, że Przedsiębiorca nie zgłaszał żadnych uwag do protokołu kontroli.

Zdaniem Prezesa, zła jakość paliw niesie ze sobą wiele niepożądanych skutków dla środowiska naturalnego jak i dla konsumentów. Niedotrzymanie limitu siarki w oleju napędowym powoduje, że tlenki siarki powstające w wyniku spalania związków siarki, z gazami spalinowymi przedostają się do atmosfery powodując negatywne oddziaływanie na środowisko naturalne. Część związków siarki, która pozostaje w silniku wywołuje korozję różnych jego elementów, a także przyczynia się do nadmiernego ich zużycia. W wielu

nowoczesnych silnikach dochodzi także do problemów z właściwą ich pracą spowodowanych zakłóceniem pracy systemu sterowania dawką paliwa.

Wymienione przekroczenie naraża użytkowników pojazdów na ponoszenie kosztów wcześniejszych napraw i remontów silników, ponoszenie kosztów zwiększonego zużycia paliwa oraz dyskomfort jazdy. Dużego uszczerbku doznaje także środowisko naturalne.

W związku z powyższym działanie Przedsiębiorcy uznane zostało jako naruszenie warunku 2.2.3. udzielonej koncesji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Decyzją z dnia 21 lutego 2001 r. Nr OPC/1544/2408/N/3/2001/ALK, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił koncesji na obrót paliwami ciekłymi przedsiębiorcy - E. S. I. z siedzibą w Z. Ś., na okres do 25 lutego 2011 r.

Pismem z dnia 29 września 2004 r. nr BK/WP-070-5-5-04 Główny Inspektor Inspekcji Handlowej w W. poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wynikach kontroli przeprowadzonej na prowadzonej przez przedsiębiorcę - E. S. I. E. z siedzibą w Z. Ś. (zwanego dalej „Przedsiębiorcą”), stacji paliw w Z. S., ul. T. (k.1 akt admin.)

W toku tej kontroli przeprowadzonej w dniu 18 czerwca 2004 r. (protokół k.6-8 akt administracyjnych) pobrano próbki benzyny bezołowiowej Pb-95 i oleju napędowego, które przekazano następnie do I. T. N. w K., celem zbadania zgodności w zakresie jakości przedmiotowych towarów z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla niektórych paliw ciekłych (Dz. U. z 2002 r. Nr 229, poz. 1918).

W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono w próbce oleju napędowego:

- zawyżoną zawartość siarki, która wyniosła 527 mg/kg, podczas gdy powinna wynosić maksymalnie 350 mg/kg, a przy uwzględnieniu tolerancji 439 mg/kg. (k.9 akt admin.)

Pozostałe skontrolowane paliwa, tj. benzyna bezołowiowa Pb-95 i benzyna bezołowiowa

Pb-98, spełniały wymagania jakościowe określone ww. rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. z 2003 r. Nr 230, poz. 2297).

W związku ze stwierdzoną w toku kontroli inspektorów Inspekcji Handlowej niewłaściwą jakością oleju napędowego, oferowanego do sprzedaży na stacji paliw w Złotym Stoku, ul. Tatarska, pismem z dnia 4 marca 2005 r. Nr DPE-451-381(I)/2005/2408/ALK Przedsiębiorca zawiadomiony został o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej w związku z naruszeniem warunku 2.2.3. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Jednocześnie wezwano Przedsiębiorcę do zaprzestania naruszania warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi (k.14 ,15). Ponadto mając na uwadze dyspozycję art. 50, art. 77 § 1 i art. 78 Kodeksu postępowania administracyjnego, poproszono o złożenie szczegółowych wyjaśnień w tej sprawie, wniosków dowodowych oraz przesłanie uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z ujawnionym naruszeniem warunku 2.2.3. koncesji w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia. Pismo powyższe zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy w dniu 15 marca 2005 r.

W dniu 23 marca 2005 r.(K.26 akt administr.) do Urzędu wpłynęło pismo Przedsiębiorcy z dnia 18 marca 2005 r., w którym napisał m.in., iż posiadał każdorazowo niezbędne atesty jakości przy dostawach oraz, że zrezygnował ze współpracy z jednym z dostawców paliw ciekłych. Do pisma z dnia 18 marca 2005 r. Przedsiębiorca dołączył faktury dostawy zakupu wraz z atestami - wybrane za okres maj - czerwiec 2004 r., wystąpienie pokontrolne Przedsiębiorcy do dostawców paliw, nowa umowa zawarta przez Przedsiębiorcę na dostawę paliw.

Pismem z dnia 22 lutego 2006 r. Nr: DPE-451-381(3)/2005/2006/2408/22(k. 53 akt admin.) Przedsiębiorca został powiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej. Jednocześnie Przedsiębiorca został poinformowany, iż może w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia, zapoznać się z materiałem dowodowym zebrany przez Urząd złożyć ewentualne dodatkowe uwagi i wyjaśnienia. Pismo powyższe zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy w dniu 1 marca 2006 r.

Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, natomiast w dniu 8 marca 2006 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło pismo Przedsiębiorcy z dnia 3 marca 2006 r., w którym określił wysokość przychodów uzyskanych w 2005 r. z obrotu paliwami ciekłymi oraz

poinformował, iż od dnia 19 kwietnia 2005 r. stacja paliw jest prowadzona, na podstawie umowy najmu - dzierżawy, przez firmę Elżbieta W. „R”, ul. Z. 57-230 K. Z (k. 56 akt admin.)

W odwołaniu od decyzji powód wnosił o zmianę decyzji bądź jej uchylenie wskazując że przy wymierzaniu wysokości kary nie była brana pod uwagę trudna sytuacja strony powodowej.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił co następuje:

W sprawie niesporne jest, że powód, posiadając koncesję na obrót paliwami ciekłymi, wprowadził do obrotu olej napędowy o jakości niezgodnej z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, nie przestrzegając obowiązków wynikających z koncesji. Powyższe okoliczności powód sam przyznał w odwołaniu.

Każdy podmiot gospodarczy, któremu udzielono koncesji, ma obowiązek przestrzegania jej warunków. W przypadku uchybienia temu obowiązkowi Prezes URE ma obowiązek nałożyć na taki podmiot gospodarczy karę pieniężną. Stosownie bowiem do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Zgodnie z powyższym przepisem, kara pieniężna nakładana jest niezależnie od tego, czy naruszenie obowiązków wynikających z koncesji miało charakter umyślny czy też nieumyślny. Subiektywne trudności z wyegzekwowaniem poszczególnych postanowień koncesji nie są okolicznością usprawiedliwiającą naruszenie obowiązków wynikających z koncesji.

Skoro zatem powód, czego nie kwestionuje, zaniechał obowiązków wynikających z koncesji, słusznie Prezes URE uznał, iż swoim działaniem powód wypełnił przesłanki zawarte w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, uzasadniające wymierzenia mu kary pieniężnej.

Podnoszona przez powoda argumentacja, iż posiadał on atesty potwierdzające jakość sprzedawanego paliwa oraz, że brak było skarg i reklamacji ze strony odbiorców paliwa dotyczących jego jakości, które to okoliczności świadczą o dołożeniu przez niego należytej staranności, w ocenie Sądu, nie zasługuje na uznanie. Należy bowiem wskazać, iż powód ubiegając się o koncesję na obrót paliwami ciekłymi, a następnie akceptując warunki

udzielonej mu koncesji, zobowiązał się do prowadzenia sprzedaży paliw, których parametry jakościowe zgodne są z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych w obowiązujących przepisach prawa. A zatem, powód był obowiązany dołożyć wszelkiej staranności do tego, aby sprzedawane przez niego paliwo rzeczywiście posiadało parametry jakościowe zgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującym prawem, przy czym za wyraz dochowania należytej staranności powoda nie może być uznane ograniczenie się wyłącznie do sprawdzenia certyfikatów jakości paliw załączonych do faktur. Powyższa argumentacja jest tym bardziej uzasadniona, jeżeli zważy się na fakt, iż odbiorcą finalnym paliw sprzedawanych przez powoda są indywidualni odbiorcy, którzy nie mają możliwości sprawdzenia jakości paliwa. A zatem, w ocenie Sądu, zachodzi konieczność zapewnienia ochrony interesów indywidualnych odbiorców przed bezprawnym rozprowadzaniem paliw o parametrach jakościowych niezgodnych z obowiązującymi przepisami prawa, uzasadniająca obowiązek podejmowania przez przedsiębiorcę wszelkich działań zmierzających do przestrzegania warunków koncesji, nie wyłączając działań wykraczających poza sprawdzenie certyfikatów jakości paliw. W tym miejscu należy ponadto wskazać, iż podnoszona przez powoda argumentacja, iż niewielki rozmiar prowadzonej stacji paliw, okres oczekiwania na wyniki badań jakości paliwa oraz koszt tych badań powoduje, iż przeprowadzenie przez sprzedawcę takich badań jest ekonomicznie nieuzasadnione, jest całkowicie nieusprawiedliwiona. Należy bowiem podnieść, iż powód dobrowolnie podjął decyzję o prowadzeniu koncesjonowanej działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, a zatem świadomie i w sposób nieprzymuszony przyjął na siebie wszelkie prawa i obowiązki wynikające z prowadzenia tej działalności, włącznie z obowiązkami, których wykonanie pociąga za sobą obciążenie finansowe przedsiębiorcy. Ponadto, podnoszona argumentacja wskazuje, iż powód świadomy jest środków, innych niż sprawdzanie certyfikatów jakości paliw, za pomocą których możliwe jest przestrzeganie warunków koncesji w zakresie utrzymywania jakości sprzedawanego paliwa zgodnej z parametrami jakościowymi wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującym prawem. A zatem, za uzasadnione należy uznać stanowisko Prezesa URE o niezachowaniu przez powoda należytej staranności w zakresie przestrzegania warunków koncesji.

Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, iż jakkolwiek powód nie sprawdził czy dostarczane mu paliwo, a następnie przez niego sprzedawane odpowiada wymaganym parametrom jakościowym, a mimo to paliwo to rozprowadzał, to jest oczywistym, że powinien był się liczyć z koniecznością poniesienia z tego tytułu odpowiedzialności finansowej.

Odnosząc się zaś do wysokości wymierzonej kary pieniężnej, w ocenie Sądu zarzutu powoda, że wysokość wymierzonej mu kary pieniężnej jest wygórowana, jest uzasadniony.

Zdaniem Sądu, jakkolwiek wysokość wymierzonej przez pozwanego kary pieniężnej mieści się w granicach jakie wyznacza ustawa - Prawo energetyczne, to wymierzenie kary również w mniejszej wysokości spełniłoby jej funkcje, zarówno w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej. Poprzez wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 8,28 % przychodu z działalności koncesjonowanej przedsiębiorca został narażony na nadmierne z tego tytułu konsekwencje finansowe.

Prezes URE, ustalając wysokość kary pieniężnej, nie uwzględnił wszystkich okoliczności wynikających z treści art. 56 ust. 6 ustawy - Prawa Energetycznego. W przypadku powoda wysokość kary nie mogła przekroczyć 15 % przychodu osiągniętego w roku podatkowym 2005 i powinna uwzględniając stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Ustalona kara nie uwzględnia okoliczności, iż powód naruszył warunki koncesji po raz pierwszy, a także poziomu prowadzonego przez powoda obrotu paliwem oraz sytuacji finansowej powoda. Mając na uwadze powyższe, należy bowiem wskazać, iż w sprawozdanie finansowe powoda sporządzone za rok 2005, tj. rok stanowiący punkt odniesienia dla ustalenia wysokości kary pieniężnej, wykazało znaczną stratę, co powoduje, iż wymierzona kara w wysokości 8,28 % przychodu powoda z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2005 może być uznana za zbyt wygórowaną.

Ponadto, w ocenie Sądu, poziom przekroczenia poziomu obowiązujących parametrów jakościowych nie uzasadnia wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 8,28 % przychodu powoda z koncesjonowanej działalności. W wyniku przeprowadzonych badań próbki oleju napędowego stwierdzono, że zawartość siarki wynosi 527 mg/kg, podczas gdy przy uwzględnieniu tolerancji powinna wynosić 439 mg/kg.

W związku z powyższym, zdaniem Sądu zasadna jest zmiana wysokości kary

pieniężnej wymierzonej przez Prezesa URE, poprzez wymierzenie jej w wysokości 5 % przychodu powoda z koncesjonowanej działalności osiągniętego w roku 2005, tj. kwoty 24.128,00 zł.

Zdaniem Sądu, wymierzenie kary w wysokości 5 % przychodu powoda koncesjonowanej działalności osiągniętego w roku 2005, spełnił jej funkcje zarówno w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej. W szczególności zniechęci do działania niezgodnego z przepisami prawa inne podmioty prowadzące taką samą jak powód działalność. W tym zakresie funkcja kształtowania świadomości prawnej przedsiębiorców zostanie w pełni spełniona, nie narażając przy tym powoda na nadmierne z tego tytułu konsekwencje finansowe. Wysokość wymierzonej powodowi kary uwzględnia wszystkie okoliczności z art. 56 ust. 6 ustawy - Prawa Energetycznego, tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w wyroku.

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz